

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

สนใจพระปฏิบัติ

นี่ก็เพิ่งกลับมาจากกรุงเทพฯวันที่ ๘ กลับมาจากกรุงเทพฯวันที่ ๘ วันที่ ๒๐ นี้ก็จะ
ได้กลับไปอีกแล้ว จะไปนั่นนะไม่ได้ไปกรุงเทพฯ ไปวัดอโศกงานเผาศพท่านเจ้าคุณเทพฯ
เจ้าอาวาสวัดอโศการาม วันที่ ๒๐ ไปถึง วันที่ ๒๑ เผา แล้วเทศน์ก็หลงตาแหละเป็น
องค์เทศน์ ดูเหมือนประมาณบ่ายโมง เริ่มงานตอนบ่ายโมงวันที่ ๒๑ พอเสร็จแล้วถึงจะ
ได้กลับมา ไปนี้ไม่พักนานแหละ ไปงานศพโดยเฉพาะ พอเสร็จแล้วก็กลับเลย ไปคราว
นี้จะไม่ได้แวะกรุงเทพฯแหละ ตรงไปวัดอโศกฯ เลย เสร็จจากนั้นก็ตรงมาอุดรฯ เลย
เพราะไปงานโดยเฉพาะ คนคงจะมากแหละ ไปวัดอโศกฯ นี้คนคงจะมาก คือเขาประกาศ
ล่วงหน้าไว้แล้วนี่นะว่าหลงตาจะเป็นองค์แสดงธรรม ถ้าประกาศนี้มันมาหมดนะแปลก
อยู่ พระก็จะจำนวนไม่น้อยนะ พระที่จะมาในงานศพนี้ พระก็ไม่ค่อย โยมก็มาก เขาเอา
เราเป็นองค์แสดงธรรมในวันนั้น

ท่านอาจารย์สีท่านล่วงไปปี ๐๓ หรือ ๐๔ นะเราลืมไป ๐๓-๐๔ นี้แหละ จากนั้น
ท่านเจ้าคุณเทพฯ ที่เป็นเจ้าอาวาสแทนกันมาเรื่อย ๆ ท่านแก่กว่าหลงตาอีกท่านเจ้า
คุณเทพฯ นี่นะ แต่เป็นรุ่นเพื่อน ๆ กัน เป็นมหาเปรียญด้วยกันระยะนั้นนะ คู่กันมา
ตั้งแต่โน้น วัดบรมนิวาสนะ คู่กันมาตั้งแต่โน้นเรื่อยจนกระทั่งปานนี้ วัดอโศการามจึง
เป็นเหมือนวัดหลงตาเลยนะ คือตั้งแต่ท่านอาจารย์สีท่านอยู่ท่านก็เมตตา พัวพัน
เกี่ยวข้องกับเราตลอด เวลาถึงงานท่านจะสั่งให้ไปตลอดเลย นอกจากนั้นแล้วท่านยังจะ
ให้เราเป็นเจ้าอาวาสอีก เราปิดทันทีเลย

อ้าว ท่านพูดจริง ๆ ตอนนั้นท่านอาจารย์ก็อยู่ด้วยกันว่าจะให้มหาบัวมา
เป็นเจ้าอาวาส จะมาเป็นเจ้าอาวาสยังไง ท่านอาจารย์จะไปไหน ไปไหนก็ไปไม่ใช่คน
ตายท่านว่าอย่างนั้นนะ เราก็นึกในใจ เราก็ไม่ใช่คนตายจะไปรับง่าย ๆ เหรอเราก็คิด
เหมือนกันนี่นะ เอาจริงเอาจังนะท่านเจ้าคุณอาจารย์สี ท่านจริงจัง พอท่านล่วงไปแล้วก็
เจ้าคุณเทพฯ นี้ละมาเป็นเจ้าอาวาสต่อ นั่นละคู่กันมาตั้งแต่โน้นมาจนกระทั่งปานนี้
เพราะฉะนั้นเราจึงต้องไปในงาน ท่านเป็นพระที่ดูมีวาสนาอยู่นะเจ้าคุณเทพฯ นี่นะ
อัยยาศัยทุกอย่างลักษณะท่าทางเป็นผู้ใหญ่ได้โดยตรงเลย ให้ความชุ่มเย็นแก่ผู้น้อยได้ดี
คู่กันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญด้วยกัน

คือหลักใหญ่พระเรานี่นะ อยู่ในความตระหนี่ถี่เหนียว ความคับแคบตีบตัน กับ
ความกว้างขวาง องค์ไหนเป็นผู้มีนิสัยกว้างขวาง องค์นั้นมีอำนาจทุกอย่างเป็นในตัวเอง
ถ้าองค์ไหนคับแคบตีบตัน ตระหนี่ถี่เหนียว โอ๊ย เหมือนหนูตัวหนึ่งไปอยู่ไหนก็ตี เป็น

อย่างนั้นนะ โห อำนาจแห่งความเสี่ยสละ อำนาจออกจากเมตตาเห็นใจกัน ไม่ว่าเห็นใจเราเห็นใจท่าน เห็นใจสัตว์ เห็นไปหมดเลย อำนาจความเมตตาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ นี่ อธิษาศัยท่านก็แบบเดียวกัน ท่านอาจารย์ลีก็เหมือนกัน ท่านอาจารย์ลี ท่านเจ้าคุณเทพฯ นี่นิสัยอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นท่านจึงมี... อำนาจหากเป็นอยู่ในตัวนะ

ท่านอาจารย์ลีท่านเป็นนักเสี่ยสละ ของเล่นเมื่อไร เพราะฉะนั้นท่านถึงมีลูกศิษย์ลูกหามากมายทั่วทุกแห่งทุกหน เฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนที่เป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้น แลวนั้นเป็นหมด ภาคตะวันออก ท่านมีนิสัยเด็ดเดี่ยวจริงจัง การเสี่ยสละยกให้เลย เทียว เป็นที่หนึ่งๆ ท่านไม่สนใจอะไร มีมาเท่าไรแจกตลอดเวลา ท่านเจ้าคุณเทพฯ นี้ก็มีลักษณะเดียวกัน อย่างนั้นละถึงปกครองวัดภาคปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางได้นะ ภาคปฏิบัติไม่เหมือนภาคปริยัติ ภาคปริยัตินี้สมภารจะตระหนี่ถี่เหนียวขนาดไหนก็ตาม มันก็คนละวรรคละตอน คนละคณะอะไรไปอย่างนั้น สมภารตระหนี่ ลูกวัดคณะนั้นๆ ไม่ตระหนี่ ท่านก็อยู่กันได้ใช้ไหมล่ะ ให้ตระหนี่แต่สมภารองค์เดียวนะ นอกนั้นไม่ตระหนี่ก็อยู่กันได้

ภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้นนะ เกี่ยวโยงถึงกันหมดเลย เหมือนครอบครัวเดียวกันเลยเทียวนะ เพราะฉะนั้นเวลาสมภารองค์ไหนไม่ค่อยดีนี่จึงกระเทือนไปหมด ถ้าดีก็ชุ่มเย็นไปหมด หลักใหญ่อยู่หนึ่ง คือเรามันทั้งปริยัติทั้งปฏิบัติเราเคยทุกอย่างแล้ว ทางด้านปริยัติปกครองกันยังงี้ๆ ในหลักธรรมวินัยอันเดียวกันแหละ แต่ข้อปลีกแยกมันหากมีของมันที่จะแสดงหุแสดงตามี ที่จะชุ่มเย็นตาชุ่มเย็นใจมี นั่นต่างกัน ภาคปริยัติ เช่นอย่างสมภารวัดตระหนี่ ลูกวัดมีหลายคณะที่นี้ คณะนั้นๆ มีจิตใจกว้างขวางก็อยู่กับพวกนั้นเสี่ย ไม่ได้มาอยู่กับสมภาร สมภารตระหนี่ก็ให้อยู่เกาะเดี่ยวนี้เสี่ย เกาะเหล่านั้นเป็นเกาะกว้างขวางอยู่ด้วยกันอยู่กันได้ ทางปริยัติเป็นอย่างนั้น ถ้าทางปฏิบัติไม่ได้นะ สมภารองค์เดี่ยวนี้กระเทือนหมดเลย ดีก็กระเทือน ชั่วก็กระเทือน ตระหนี่ถี่เหนียวนี้ไม่มีใครเข้าไปแอบแหละ เป็นอย่างนั้นนะ

ตามธรรมดาเราก็ไม่ค่อยเห็นแหละ เรื่องวัดทางกรรมฐานสมภารตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ค่อยปรากฏนะ ถึงจะมีบ้างก็พอนิดๆ หน่อยๆ แต่ไม่ถึงกับเป็นความกระทบกระเทือน อย่างนั้นพอมืออยู่บ้าง เพราะคนเรามีกิเลสใช้ไหมล่ะ มันก็ต้องมีกระเทือนมาก กว้างขวางไปตามๆ กันหมด นี่วัดปฏิบัติเป็นอย่างนั้นนะวัดกรรมฐานสมภารวัดจึงเป็นจุดศูนย์กลางสำคัญ เป็นแม่เหล็กสำคัญมากทีเดียว พระเณรชุ่มเย็นไปหมด ทั่วกันหมดเลย เหมือนลูกพ่อเดี่ยวแม่เดี่ยวมีกี่คนก็ลูกของตัวทั้งหมด ใ้ลูกทุกคนก็ว่านั่นพ่อใช้ไหมล่ะ นี่พ่อ นี่แม่ มีกี่คนก็ตามลูกมันก็ขึ้นมาหาพ่อหาแม่ พ่อแม่ก็เข้าไปลูกหมด นี่ภาคปฏิบัติต่างกันอย่างนั้นนะ

เรานี้เคย ทางภาคปริยัติ ภาคปฏิบัติ ถ้าพูดภาษาโลกก็คือว่า มันคล่องตัวไปตามๆ กันหมดว่าฉันเถอะนะ ภาคปริยัติปฏิบัติกันยังไงก็เราเคยเรียนหนังสืออยู่แล้ว เราเข้าภาคปริยัตินี้ไม่ทราบว่กั้วกั้วแหละ ภาคปฏิบัติก็อีกเหมือนกันอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นถึงเข้าใจได้ดี ภาคปริยัติก็พูดได้ถูกต้อง ภาคปฏิบัติก็พูดได้ถูก เพราะเราผ่านมาแล้วทั้งนั้น มันต่างกันนะ ภาคปฏิบัติที่ท่านเป็นภาคปฏิบัติจริง ๆ เรื่องจตุปัจจัยไทยทานท่านไม่สนใจนะ ท่านไม่สนใจเลย มีเท่าไรก็ออกหมด แจกไปเรื่อยอย่างนั้น ตามนิสัยวาสนาที่มีมากน้อยต่างกัน ไม่เห็นท่านตระหนี่ถี่เหนียวองค์ไหนนะ ภาคปฏิบัติ

ถ้าสักแต่ว่าพระกรรมฐานเท่านั้นมันหากมี อย่างนั้นมี มันก็ไปตามแบบนั้นแหละ ถ้าเป็นภาคมุ่งต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ เรื่องเหล่านี้ท่านถึงกันหมดเลย เฉลี่ยถึงกันหมดทันทีเลย ท่านไม่ถือสิ่งเหล่านี้เป็นของสำคัญยิ่งกว่าธรรม องค์ไหนก็มุ่งต่อธรรมๆ สิ่งเหล่านั้นเลยเป็นของเศษของเลยไปอย่างนั้นแหละ ได้มาก็ใช้ไปอย่างนั้นแหละ นอกจากนั้นท่านก็สละออกๆ ท่านไม่เห็นมีอะไรจำเป็นยิ่งกว่าธรรม ภาคปฏิบัติท่านเป็นอย่างนั้น

เราจึงได้เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ ส่วนพระเณรของเรา เฉพาะอย่างยิ่งสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ เรารักเราสงวนมากทีเดียว ไปที่ไหนรู้สึกมันตาดำมืดมันสอดมันส่องตลอด เพราะเราเป็นห่วงเป็นใยหมู่เพื่อน สอดส่องหมู่เพื่อนตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเราจึงต้องไปวัดนั้นวัดนี้อยู่เรื่อยๆ ไปมันก็ต้องมีเรื่องจนได้นั้นแหละ ส่วนมากก็เป็นมงคล เรื่องเสียไม่มีแหละพูดง่าย ๆ ว่าฉันแหละ เพียงแต่ว่าได้มากได้น้อย ควรดู ควรอะไร ๆ ผิดหูผิดตาที่ตรงไหนเอากันละ ครั้นเราไปเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงไปบ่อยไปวัดนั้นวัดนี้ วัดกรรมฐาน

ทางด้านฝ่ายนิกายก็เหมือนกัน เราไม่สนใจกับนิกายยิ่งกว่าหลักธรรมวินัยของพระ เพราะฉะนั้นคณะไหน เช่น มหานิกายคณะไหนท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราเข้าถึงเสมอกันหมดนะ เราไม่เอามายุ่งเรื่องนิกายนั้นนิกายนี้ นิกายแปลว่าหมู่ แปลว่าคณะ นิกาย แปลว่า พวกว่าหมู่ว่าคณะ นิกายนั้นนิกายนี้ พวกนั้นพวกนี้ อันนี้มันตั้งชื่อกันเฉยๆ ตั้งเป็นร้อยเป็นพันชื่อเกิดประโยชน์อะไรถ้าหลักธรรมวินัยไม่ดี เลอะไปด้วยกันหมด ตั้งร้อยนิกายก็เลอะไปร้อยนิกาย พันนิกายก็เลอะไปพันนิกาย ถ้าไม่มีหลักธรรมวินัยเป็นที่ยึด เพราะศากยบุตรหมายถึงมีหลักธรรมมีวินัยเป็นที่ยึดจิตใจของพระ ท่านเอาตรงนั้นนะ เราจึงไม่สนใจกับนิกายอะไรมากนักนะ ยิ่งกว่าสนใจทางด้านธรรมะกับวินัย อันนี้สำคัญมาก ถ้าปฏิบัติถูกต้องตามธรรมวินัยแล้วเข้ากันได้ ๆ สนิทภายในเลย

ไปไหนเราจึงได้สอดส่องทางพระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น เวลานี้ก็มารวมอยู่กับหลวงตาองค์เดียวกันนี้แหละ ถึงไม่พูดก็รวม เพราะอะไร เรื่องความรับผิดชอบมันอยู่ลึกๆ

อยู่นั้นแหละ หากว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในวัดใด ๆ นี้เรื่องมันจะมาถึงเรา เรื่องมันเป็นอย่างนั้น เราต้องเป็นผู้สังเกตพินิจพิจารณาแก้ไขดัดแปลงยังไง พิจารณา แต่ก็ไม่เคยมีนะ เงียบ ๆ อยู่ แต่เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น คือความรับผิดชอบทุกอย่าง เหมือนกับว่ามาอยู่ในเราจุดเดียว

เวลานี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เคยอยู่กับหลวงปู่มันมากก็หมดไปแล้วนะ อันนี้เหมือนกับเอาหัวค้ำฟ้าไว้คนเดียวแหละเวลานี้ จึงต้องได้เป็นห่วงเป็นใยหมู่เพื่อน กลัวจะเหลว ๆ ไหล ๆ ไปสะซี่ พวกครูบาอาจารย์ล่องไป ๆ หลักรรมหลักวินัยความประพฤติปฏิบัติก็ล่องไปตาม ๆ กัน แล้วเหลวไหลไปหมดเลย จึงต้องได้เตือนกันอยู่เสมอ ไปที่ไหนเตือนเสมอ เพราะอันนี้เป็นสิ่งที่ให้ความร่มเย็นแก่ตัวเอง วงคณะและประชาชนญาติโยม ไปที่ไหนชุ่มเย็นไปหมด ผู้มีธรรมในใจไปไหนเย็นไปหมด ถ้าว่าอบอุ่นก็อบอุ่นไปหมด

ธรรมเป็นของสำคัญมากนะ เราอยากให้โลกได้เห็น พุดให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยมันจ้ำอยู่นี้ตลอดเวลามาได้ ๕๑ ปีนี้จะว่าไง ไม่มีคำว่าเปลี่ยนว่าแปลง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เข้ามายุ่งเลย ไม่มีอดีตอนาคต ปัจจุบันก็จ้ำอยู่อย่างนั้นแล้วจะว่าไง อยากให้หมู่เพื่อนปฏิบัติให้ได้ว่าให้เห็นตามนิสสัยวาสนาของตนกว้างแคบ แต่ส่วนจ้ำมันก็จ้ำภายในนี้จ้ำด้วยกัน แต่จ้ำกระจางออกไปอีกต่างกันนะ ผิดกัน ตามนิสสัยวาสนาตลอด ความรู้ความฉลาดสามารถในการแนะนำสั่งสอน อุบายวิธีการต่าง ๆ นี้เป็นตามนิสสัยวาสนา แต่ธรรมชาติที่จ้ำในความบริสุทธิ์เป็นธรรมชาติอันเหมือนกันหมด

พระพุทธเจ้าท่านถึงแสดงไว้ในธรรมว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายนี้ไม่มีความยิ่งหย่อนกว่ากันเลย พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระสาวก พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ เหมือนกันหมด อันนี้ไม่มีการต้องติกัน เป็นธรรมชาติอันเดียวกันเลย แต่ส่วนนิสสัยวาสนากว้างแคบลึกตื้นหนานางนั้นเป็นไปตามนิสสัยวาสนา ที่ทำความปรารถนาไว้ตั้งแต่ต้นทาง เช่นอย่างว่าปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็น พระพุทธเจ้าขึ้นมา ขนาดไหนท่านก็เป็นของท่านเอง เวลาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

สพฺเพ พุทฺธา อสมสฺมา สพฺเพ พุทฺธา มหิทฺธิกา คือพระพุทธเจ้ามีฤทธาศักดานุภาพมาก แต่มีความยิ่งหย่อนกว่ากันตามนิสสัยวาสนาพระพุทธเจ้า นะ อสมสฺมา คือไม่สม่ำเสมอกัน แต่เรื่องความมีฤทธาศักดานุภาพทางด้านจิตใจอะไรนี้ท่านเหมือนกันเลย การแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกจึงได้มากได้น้อยต่างกัน พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ได้เสมอกัน ท่านก็บอกว่าไม่เสมอ ท่านไม่ได้เอียงนะ ท่านไม่ได้ลำเอียง อย่างพระพุทธเจ้าของเราท่านรับสั่งนี้ก็เหมือนกัน ท่านบอกว่านิสสัยวาสนาท่านถ้าพูดตามภาษาโลกก็เรียกว่าน้อยกว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เช่น อายุก็เพียง ๘๐ นะ ท่านก็บอกไว้แล้วนะตั้งแต่

ท่านยังไม่ตายพูดง่าย ๆ ท่านก็บอกไว้แล้วอายุของเราเพียง ๘๐ เท่านั้น ท่านว่าอย่างนั้นนะ ไม่ได้มากอะไรเลย การสั่งสอนสัตว์โลกก็ไม่ได้มาก พระพุทธเจ้าทั้งหลายส่วนมากอายุท่านตั้ง ๘ หมื่นปี

แปดหมื่นปีท่านก็บอกแปดหมื่นปี ท่านแปดสิบปีท่านก็บอกแปดสิบปี ผิดไปไหนวะ พระพุทธเจ้ารับสั่งแต่ละคำ ๆ เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบเรียบร้อยแล้ว รับสั่งออกมาก็เป็น เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน รับสั่งคำไหนออกมาแน่นอน ๆ เลย อย่างอายุพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๗ หมื่นปี ๘ หมื่นปีท่านก็บอกมาเป็นลำดับลำดับ แต่สำหรับท่านवासานามีน้อยก็ถูก น้อยกว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย อายุของท่านเพียง ๘๐ ปี แน่แปดสิบปี ๆ อยู่งั้น พอถึงเวลาแล้วก็ไปเลยเห็นไหมละ ผิดไหมละ นั่นละพระญาณหยั่งทราบ ท่านสะทกสะท้านกับอะไร

ปลงพระชนมายุอีก ๓ เดือนเราจะนิพพาน วันเดือน ๓ เพ็ญก็ปลงสังขาร อีก ๓ เดือนจะนิพพานจะตาย พอถึง ๓ เดือน เดือนหกเพ็ญก็เสด็จไปเลย เห็นไหมละ ท่านองอาจกล้าหาญไหม ท่านเคลื่อนคลาดเมื่อไร พอเสด็จไปถึงสวนมัลลกะษัตริย์ พระราชาเหล่านั้นเสด็จมาถามก็บอกว่าจะมาตายที่นี่ คืบวันนี้ นั่นเห็นไหมละ ชัดเจน ให้เตรียมที่ตาย ก็ตายที่นั่นเลย แน่ไหมพระพุทธเจ้า เราเห็นตั้งแต่แน่แต่กิเลสอย่างเดียวนั้นชีพพวกเรา แน่ในธรรมไม่มี แน่กิเลสมันมากทั่วหน้ากันนะ ถ้ากิเลสบอกตรงไหนนี้แม่นยำเลย แน่แน่นอนเลย ๆ ธรรมบอกนี้ไม่ยอมฟังเสียงแหละ เกลไถล ธรรมบอกไม่ค่อยฟังนะ ถ้ากิเลสบอกนี้ โหย วิ่งหัวซุกหัวซุน อยากมีสิบล้านจะวิ่งไปพร้อม ๆ กัน ไม่พอวิ่ง ถ้ากิเลสสั่งทีเดียว ๑๐ ขาวิ่งไปด้วยกันหมด ถ้าธรรมบอก โอ้ย มันไม่อยากจะกระดุกกระดิก

เวลานี้ศาสนาก็เป็นเกาะเป็นดอนแล้วนะเวลานี้ เราพูดตามหลักความจริง เกาะดอนก็คือทางภาคปฏิบัติ พอยึดเป็นเกาะเป็นดอนได้ พอเป็นที่ชุ่มเย็นแก่ผู้ปฏิบัติและประชาชนทั่วไปได้พอประมาณเวลานี้ ถ้าหากว่าไม่มีภาคปฏิบัติเป็นหลักไว้แล้วนี้ พุทธศาสนาเรานี้จะเหลือแต่ตำรา พูดได้ตรง ๆ อย่างนี้เลย มีแต่ตำรายูตามตู่ตามหีบ พวกพระพวกเณรผู้ปฏิบัติธรรมเหลวไหลแหวกแนว เข้ากันไม่ได้กับตำราเลย แล้วจะให้ใครเชื่อกันที่ไหนละ มรรคผลก็อยู่กับตำราหมดแล้ว ก็มีแต่ตำราเป็นมรรคเป็นผล ตัวคนผู้จะมาปฏิบัติให้เป็นมรรคเป็นผลมันไม่มีเหมือนครั้งพุทธกาล

ครั้งพุทธกาลท่านไม่มีตำรา ตำรานี้เขียนขึ้นทีหลังนะ พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านไม่มีตำรา หลักธรรมชาติอยู่กับท่านหมด เรียกว่าพระไตรปิฎกใน ถ้าว่าพระไตรปิฎกก็พระไตรปิฎกในเสีย คำว่าพระไตรปิฎกก็คือ ปิฎก แปลว่าภาชนะ ปิฎก ๆ แปลว่า ภาชนะ พระวินัย ภาชนะสำหรับรับพระวินัย ภาชนะสำหรับรับพระสูตร ภาชนะสำหรับรับพระปรมาัตถ์ อันนี้ก็ยังไม่เคยมีแต่ก่อน คำว่าพระไตรปิฎกยังไม่มีท่านตั้งที่

หลัง ตั้งชื่อขึ้นตามที่แยกออกมา ส่วนนี้แยกเป็นพระสูตร ส่วนนี้แยกเป็นพระวินัย ส่วนนั้นแยกเป็นพระปรมาจารย์ บรรดาอาจารย์ทั้งหลายที่ท่านจดจารึกมานั้นนะ จึงมาเป็นปิฎกขึ้นมาี้แหละ เป็นภาษนะสำหรับรับรองอันนั้น ๆ

แต่ก่อนท่านไม่มี ท่านไม่ได้พูด รวมอยู่กับหัวใจท่านหมด เรียกว่าธรรมเต็มดวง เต็มนั้นหมด แยกออกมาจากนั้น ก็แยกประเภทนี้เป็นอภิธรรม อันนี้เป็นพระสูตร เป็นพระวินัย เป็นอย่างนั้น ท่านไม่ได้มีคัมภีร์แต่ก่อน คัมภีร์คือคัมภีร์องค์ท่านเอง ๆ เป็นผู้แนะนำสั่งสอนแม่นยำ ๆ มีน้ำหนักมากเต็มสัดเต็มส่วนเลย ไม่มีบกพร่องนะ ครั้นเวลาจดจารึกมา ผู้ไปจดจารึกก็เป็นคนประเภทใด ณะ มันก็แยกมาตั้งแต่ต้นแล้ว ถ้าเป็นพระอรหันต์ไปจดจารึกออกมา เนื้ออรรถเนื้อธรรมจะเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มอรรถเต็มธรรม ถ้าเป็นปุถุชนไปจดจารึกออกมานี้ก็เป็นความจำลวน ๆ ไม่มีความจริงแฝง ที่นี้เนื้ออรรถเนื้อธรรมเนื้อประวัติของเรื่องราวต่าง ๆ นี้ก็ไม่แน่นหนัก ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย มันขึ้นอยู่กับความจำกับความจริง

ถ้าผู้ไปจดจารึกเป็นพระอรหันต์นี้เต็มเม็ดเต็มหน่วยออกมาเลย ตรงไหนควรเน้นท่านเน้น ท่านเน้นหนักเรื่อยไปเลยอย่างนั้น ตามความจริง ๆ คือธรรมต้องเป็นความจริงล้วน ๆ หนักต้องหนัก เบาควรเบา ควรหนัก-หนัก เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้เรื่องราวมันเป็นยังไงท่านก็ว่าไปตามนั้นเลย นั่นเรียกว่าความจริง แต่ความจำนี้ก็จำมาอย่างลอย ๆ ผิด ๆ พลาด ๆ บ้าง แต่ยังไงก็ตามพวกเราก็นับว่ามีวาสนา ได้พระไตรปิฎกออกมาเป็นพื้นฐานส่วนใหญ่ เรียกว่า พระไตรปิฎก ออกมาเป็นพื้นฐานให้เราเดินตามแนวแนวทางท่าน ถ้าไม่มีอันนี้ก็หมด ศาสนาก็หมด นี่ก็อาศัยพระไตรปิฎกนั้นเป็นหลักสำคัญมาก

แต่เราจะพูดพระไตรปิฎกว่าสำคัญอย่างเดียวก็ไม่ถูก เพราะรากฐานของพระไตรปิฎกยังมี คือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นั่นคือรากฐานพระไตรปิฎก ออกมาจากนั้น อันนั้นเต็มเม็ดเต็มหน่วย ออกมานี้ถึงจะเบาบางบ้างไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ได้หลักความจริงออกมามากพอประมาณ เช่น มรรค ๘ อริยสัจ ๔ อย่างนี้เป็นต้น อริยสัจ ๔ สติปัฏฐาน ๔ แสดงไว้ นี่เป็นแนวทางปฏิบัติล้วน ๆ ที่แสดงมานี้ เช่น โภธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการเหล่านี้ เป็นรากฐานแห่งการปฏิบัติให้ถูกต้องแล้วถึงมรรคผลนิพพานได้ ท่านได้หลักได้เกณฑ์มาพอให้พวกเราได้ยึดได้เกาะ

เวลาปฏิบัติเข้าไปถึงขั้นนั้นมันถึงรู้ณะ ภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติ ภาคความจำกับภาคความจริงต่างกันยังไง มันจะรู้ชัดภายในหัวใจเลย ภายในหัวใจที่เราเรียนมานี้มันมีแต่ความจำกับความสงสัยสนเท่ห์นะ เรียนไปไหน ๆ สงสัยไปตลอด บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เรียนไปถึงไหนสงสัยไปถึงนั้น ความสงสัยเป็นเรื่องของ

กิเลสไม่แน่ใจ ดีไม่ดีจุดตกลงไปว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มี มันตกลงอย่างนั้นนะ นี่ละความจำเป็นอย่างนั้นนะ เรื่องธรรมท่านจริง แต่ผู้ไปจำมานี้มันไม่จริงในหัวใจของผู้จำมา ผู้เรียนก็จะเอาความจริงมาจากไหน ก็ต้องลุ่มๆ คลำๆ เป็นธรรมดา ที่นี้เวลาเป็นภาคปฏิบัติแล้ว ได้รู้ขึ้นกับใจนั้นซี พอรู้ขึ้นตรงไหนหาที่ค้ำไม่ได้ ถึงว่าจริง ๆ ตลอดความจริงกับความจำ คือรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ จากภาคปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอนคน มันอยู่ในความจริงของใจที่ได้ตั้งรากฐานไว้ เต็มสัดเต็มส่วนด้วยความจริงล้วน ๆ แล้ว แสดงออกมาแก่ใดมุมใดเป็นความจริงทั้งนั้น ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไป นั้นมันต่างกันอย่างนี้ละ ผิดกันอยู่มากกับทางความจำทางปริยัติ ภาคปฏิบัติ ทางปริยัติท่านพูดไปกลางๆ ไปธรรมดาๆ พูดเรื่องอะไรๆ ก็พูดกลางๆ ไป ทางภาคปฏิบัติไม่เป็นอย่างนั้น กลางๆ นี้ก็จับเข้าไปแล้วแตกแขนงออกไปอีก แตกแขนงออกไปเรื่อยๆ กิ่งนี้แตก ก้านนั้นแตก แตกไปกระจัดกระจายไม่มีสิ้นสุดเลย กิ่งใหญ่กิ่งเล็กกิ่งย่อยกิ่งอะไรแตกกระจัดกระจายไปเลย นี่คือภาคปฏิบัติ เวลาว่ามันรู้อย่างนั้นนะ ไม่ได้ไปขึ้นอยู่กับตำรา

ตำราท่านไม่ได้ผูกขาด ผูกขาดได้ยังไง ความจำเอามาผูกขาดยังไง ถ้าว่าความจริงนี้ผูกขาดไม่ผิด จริงตรงไหนแก้ไขเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ จะเรียกว่าผูกขาดก็ได้ คือจริงล้วนๆ เลย เวลารู้ทางภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้เหมือนทางปริยัติ มันลึกมันซึ่งมันแตกแขนงไปทุกแห่งทุกมุม เรียกว่าพรรณนาไม่จบ กิ่งใหญ่ออกไปกิ่งเล็ก กิ่งเล็กแตกแขนงออกไปๆ เรื่อยๆ คือความรู้ท่านแตกแขนงออกไป ความจริงมีมาน้อยเพียงไร ธรรมเหมือนกับไฟ ความจริงเหมือนกับเชื้อไฟ ที่มีอยู่เต็มโลกธาตุนี้เป็นความจริง เหมือนกับเชื้อไฟ ธรรมเหมือนกับไฟ มันจะรู้จะเห็นไปหมด เหมือนกับว่าลูกกลมไปตามความจริงนั้นหมด ความจริงมีมาน้อยจะตามกันไปตลอด

เหมือนกับไฟได้เชื้อ เอ้า เชื้อใหญ่ เชื้อเล็ก เชื้อขนาดไหน หยาบละเอียด ไฟจะแสดงเปลวของมันไปตามนั้น อันไหนที่จะรู้อย่างหนกอย่างเบาขนาดไหน มันจะรู้ไปตามหลักความจริงที่มีแ่งหนักเบาเล็กน้อยต่างกัน นี่เรียกว่าธรรม ธรรมเป็นเหมือนไฟ ความจริงเป็นเหมือนกับเชื้อไฟ นั้นละปฏิบัติลงไปแล้วมันรู้อย่างนั้นจริง ๆ จะให้ว่ายังไงไม่เคยเห็นที่ไหนก็ตาม เวลาไปเจอเข้าแล้วมันไม่สงสัยนี่ เพราะเป็นความจริงอยู่แล้วในสิ่งที่ไปเจอนั้น ไม่ใช่จะไปจริงเวลาเราไปเจอนะ เพราะอันนั้นจริงอยู่แล้ว พอใจไปสัมผัสกับความจริงยอมรับกันทันที ๆ เลย นั้นจึงเรียกว่าความจริง รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ มันต่างกัน

เราจึงได้สนใจกับพระปฏิบัติมาก เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาดเรา นี้ เราเคยลดหย่อนอะไรให้อ่อนลงไป ภาคปฏิบัติของพระของเณรคงเส้นคงวามาตลอด ใครไป

ยุ่งท่านไม่ได้ นี่ขอบเขตมีอยู่ที่นี่ ห้ามไม่ให้เข้าไปเลย เต็ดขาดเสียด้วยนะไม่ให้ใครเข้าไป
 ยุ่มยาม บริเวณนี้เข้าไปเป็นสถานที่ของการภาวนาของพระท่าน กุฎิท่านก็มีแต่
 กระจต้อบๆ อยู่ข้างนอกทำโก้ๆ ไปอย่างนั้นแหละ เลียบๆ นี่หลังนั้นหลังนี้มีอยู่ใหญ่โต
 หอบปราสาทชั้นดาวดึงส์สู้ไม่ได้นั่นแหละแถมนี้ แถวข้างๆ ศาลาหลวงตาบ้วนนี่นะ ถ้าไป
 ข้างในนั้นเอากรมาสู้นรกล้มเหลว อันนี้ยังเร็วกว่านรอีก กระจต้อบๆ อยู่ข้างใน

ไม่ได้มีอะไรนะข้างใน มีแต่ร้านเล็กๆ กั้นด้วยผ้า ผ้าจีวรขาดบ้างอะไรกันเอาไว
 แต่ก่อนมุงด้วยหญ้า พอไฟเผาป่ามันพัดมาซี เข้ามาในวัดมันเผาวัดเผากุฎิพระ ก็เลย
 เปลี่ยนแปลงใหม่ ที่นี้ทันสมัยขึ้น เอาสังกะสีมามุง เอากระเบื้องมามุง แต่สังกะสีไม่ได้
 ทาสังกะสีดีนะ กระเบื้องก็ไม่ได้ทากระเบื้องดี เอากระเบื้องเศษๆ เหล่านี้แหละไปมุง
 สังกะสีก็เศษๆ ไปมุงไว้อย่างนั้นแหละ เต็มอยู่ในวัด มีแต่อย่างนั้นทั้งนั้นอยู่ข้างใน ร้าน
 เล็กๆ ทางจงกรมเตียนโล่งอยู่นั้นตลอดเวลา เราสงวนขนาดนั้นนะ พระเถระของเราจึง
 ย่อหย่อนทางภาคปฏิบัติจิตตภาวนาหรือวินัยหรือธรรมนี้ไม่ได้ว่างั้นเลย คงเส้นคงวา

ส่วนที่เราช่วยโลกเราก็ช่วยไปตามเรื่องของเรา ไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวกับพระมากนัก
 ถ้าไม่จำเป็นเราไม่ยุ่งนะ นอกจากจำเป็นก็ธรรมดา มันเกี่ยวโยงกันก็ต้องช่วยกันบ้างเป็น
 บางกาลบางเวลา นอกจากนั้นปล่อยให้เป็นเวลาการทำเพ็ญสมณธรรมของท่านตลอด
 มาเลยนะ เราปฏิบัติอย่างนั้น เราไม่ให้ลดหย่อนการภาวนาของพระ เมื่อเช้าเห็นไหม
 ละ พระไม่ค่อยมีมามาก มีแต่อดอาหารทั้งนั้นนะ ท่านภาวนาของท่าน พระเบาบางนี้ก็
 ท่านภาวนาของท่าน วันหนึ่งๆ โอ๊ย เป็นสิบ เกือบยี่สิบ วันหนึ่งๆ พระขาดไป เป็น
 ประจำสำหรับวัดนี้นะ พระท่านไม่เคยมาฉันจังหันครบองค์ละ ไม่เคยจริงๆ ขาดอยู่
 ตลอดเวลาอย่างนี้

เหตุเบื้องต้นก็เป็นมาจากเราที่เคยอธิบายให้ฟัง แต่เราบอกว่าจะไม่ใช่คำสั่ง นี้
 ไม่ใช่คำสอน เป็นคำบอกเล่าธรรมดาเรื่องราวที่ดำเนินมา เราก็พูดถึงเรื่องเราดำเนินมา
 ยังไงๆ อันใดที่เหมาะสมกับจริตนิสัยของตนยังงี้ๆ บ้าง เช่น การอดนอน การผ่อนอาหาร
 การอดอาหาร การเดินมาก การนั่งมาก ให้สังเกตดู ทั้งๆ ที่เราตั้งสติตั้งเพื่อความ
 เพียรด้วยกันนั้น อิริยาบถใดกิริยาใดที่ได้ผลมากกว่ากันในทางความเพียร

เช่นอดนอนเป็นยังงี้ ได้ผลยังงี้บ้าง นั้น อดนอนเป็นคินๆ ไปได้ผลยังงี้บ้าง
 ผ่อนอาหารได้ผลยังงี้บ้าง อดอาหารเป็นยังงี้บ้าง เดินจงกรมมากเป็นยังงี้บ้าง นั่ง
 มากเป็นยังงี้บ้าง ทั้งๆ ที่ตั้งสติอยู่ด้วยกัน อันใดเด่นกว่ากันให้พิจารณาอย่างนั้น ให้
 ปฏิบัติหนักไปตามสายทางที่ตนทำๆ สังเกตดูแล้วว่าได้ผลดีกว่าเพื่อน ให้ยึดเอานั้น
 เป็นหลักเราว่างั้น จากนั้นก็ย้อนมาหาตัวของเราเอง สำหรับเราเองนี่จะเป็นนิสัยวาสนา
 อากัปกิริยาที่ขอมรับ อย่างอื่นเราก็เคยทำ เดินจงกรมนี้ไม่ถึงตลอดรุ่งนะ บางองค์ท่าน

เดินตลอดรุ่งมีนะ แต่เราไม่เคยเราก็บอกไม่เคย ไม่เคยเดินถึงตลอดรุ่ง ๕ ,๖ ชั่วโมงนี้เป็นไปอยู่เสมอนั้นแหละ ไม่ตลอดรุ่งก็เรียกไม่ตลอดรุ่ง ไม่นอนทั้งคืนอย่างนี้เราก็ทดลองดู ไม่นอน อยู่ด้วยอิริยาบถ ๓ ยืน เดิน นั่ง เราก็ทดลองดู

ไม่นอนทั้งคืนๆ ไปหลายคืนๆ เราก็ทดลองดู ผ่อนอาหารเราก็ทดลองดู อดอาหารเราก็ได้ทดลองดู สุดท้ายก็สู้อาหารไม่ได้ การผ่อนอาหารเป็นอันดับสอง นอกนั้นเราเคยทำแล้ว ไม่นอนกลางคืนนี้ไม่นอนหลายคืนก็ไม่นอน สุดท้ายมันท้อไปหมดในร่างกาย สติอะไรๆ มันท้อไปหมดในร่างกาย สติก็เหมือนไม่มี ไม่ได้ผล หยุด ท่านเนสัชชี ก็จุดธูป ๑๓ ข้อที่ ๑๓ เนสัชชี ท่านก็ทำไว้เป็นจุดวงจรเครื่องชำระกิเลส แต่ก็ขึ้นอยู่กับนิสัยของใครจะเลือกเอาข้อใดนั่นเองพูดง่าย ๆ ว่าฉัน เราไปอดนอนไม่ได้ เรื่องก็หยุด เมื่อทดลองเต็มที่แล้วไม่ได้ผล หยุด มาผ่อนอาหารดี อ้าว เข้าทำ เน้ะ เอ้า อดเป็นยังงี้ ขยับเข้าหาอด พอดอาหารนี้ดีขึ้น ๆ อ้อ ถูกต้อง อันนี้เด่นกว่าเพื่อน นี้ละ ถึงได้ปฏิบัติตลอดมา

นี่เล่าให้หมู่เพื่อนฟัง แต่ไม่เป็นคำสั่ง ไม่เป็นคำสอน เป็นคำบอกเล่าธรรมดาที่ใครจะได้อุบายไปปฏิบัติตามจริตนิสัยของตน ก็นำไปปฏิบัติได้เราว่าฉัน แต่ไม่ใช่เป็นการสอน ไม่ใช่เป็นคำสั่ง เป็นคำบอกเล่าที่เราปฏิบัติมาในฐานะที่เป็นอาจารย์ของหมู่เพื่อน เราดำเนินมารู้สึกจะถูกมากละเรื่องอดอาหาร เพราะฉะนั้นเราถึงอดตลอดมาเราก็ออย่างนี้แหละ ถึงขนาดท้องเสีย เสียเพราะอดอาหารนะเรา ไม่ใช่ธรรมดานะ ท้องเริ่มเสียมาตั้งแต่พรรษา ๑๐ ฟัดกันตั้งแต่พรรษา ๘ โนนนะ ๘-๙-๑๐ นี้ ๓ ปี เรื่องอดอาหารนี้เอาไม่ถอย เพราะเห็นมันดีนี้ มันก็เริ่มท้องเสียตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งปานนี้เราก็ไม่เคยลดละ นี่เราพูดถึงเรื่องการอดอาหาร

ที่นี้หมู่เพื่อนคงจะเป็นแบบเดียวกัน ไม่ค่อยเห็นพระท่านมาฉันจังหัน เราก็ไม่ได้บอก เล่าให้ฟังเฉยๆ ให้เป็นตามอัธยาศัยของใครของเรา เรื่องเหล่านี้ตามจัตินิสัย ใครจะหนักไปทางไหนที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ในวิธีการนั้น ก็เป็นเรื่องของคนนั่นเองเราก็ว่าฉัน นี้ส่วนมากเห็นพระท่านไม่ค่อยฉันจังหันนะวัดนี้นะ ขาดตลอดเวลาเราก็ไม่ว่า คือยกเว้นให้ว่า องค์ไหนไม่ฉันจังหันไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับข้อวัตรปฏิบัติเป็นส่วนรวม ปิดกวาดเช็ดถูอะไรๆ ไม่ต้องมายุ่ง ให้ทำหน้าที่ภาวนาของตนเท่านั้น ผู้ที่ขบที่ฉันอยู่เป็นประจำนั้นแหละเป็นผู้ที่จะรวมกันทำงานอันนี้ ผู้ที่อดไม่ต้องมายุ่ง เน้ะ เพราะเวลาเราอดเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่มีใครมายุ่งนะ แต่ส่วนมากเราอดคนเดียว

อยู่กับหมู่กับเพื่อนเราไม่อดแหละ เป็นแต่เพียงว่าฉันผ่อนตลอด ไม่ให้อิ่ม ๖๐ เปอร์เซ็นต้นขนาดนั้น ฉันประมาณ ๖๐ เปอร์เซ็นตัวอย่างพระที่ท่านฉันนี้เห็นไหมละ แย็บๆ ไปฉันสักเดียวท่านหยุดแล้วไปแล้ว ไม่ใช่ท่านอิมะนั่นนะ ท่านบังคับท่าน

ต่างหาก เราเคยเห็น เราดูเรา มาฉันจ้งหันก็มาฉันที่หลังหมู่เพื่อน ครั้นเวลามาฉันแล้ว ประมาณสัก ๒-๓-๔ คำพอเป็นไปแล้วท่านพักแล้ว หยุดแล้ว ท่านหยุดเสียนั้น ไม่ใช่ ท่านอิมนะ เขามันเคยมาพอแล้ว ท่านไม่อิม ท่านบังคับเอา นั่นละผู้ฝึกทรมานตนเอง ฉันจ้งหันก็เล็กๆ น้อยๆ ไปพอวันหนึ่งๆ ไปเท่านั้นเอง แต่ความมุ่งหมายของท่านคือ อรรถธรรม การผ่อนอาหารนี้การภาวนาดี

วัดนี้จึงมีพระอดอาหารอยู่ตลอดเวลา เราเองเป็นอย่างนั้นเป็นพื้นฐานเลย สำหรับเรานะ เป็นพื้นฐานเลยเรื่องอดอาหาร ถ้าออกจากครูบาอาจารย์ไปแล้วมีแต่ อย่างเดียวพืดกันๆ ตลอดเวลา จนท้องมันเสียจนจะพินาศมันจะว่าไง เวลามาคันปกติก็ จะเข้าพรรษา ๑๗ พุดตรงๆ อย่างนี้ละ เริ่มฉันปกติมันจะนั่น จะเรียกว่าลงจากเวทีก็ได้ พรรษาเริ่มเข้า ๑๗ ฉันปกติฉันเท่าไรมันก็ถ่ายของมันเรื่อยๆ ถ่ายมาจนกระทั่งมันจะ ตายนี่ละ ๗ วันถ่ายที่ ๗ วันถ่ายที่ มาเรื่อย ฉันจ้งหันให้มันก็ไม่สนใจกับอาหารเพราะ โรคมันหนักเข้าไปทุกวันแล้ว นี่เราก็ลำบากเพราะอันนี้สำหรับเรา แต่เราก็ไม่ได้วิตก วิจารณ์ เพราะเราได้ผลเป็นที่พอใจจากวิธีการนี้

เวลาอดอาหารมันได้ทุกด้านนี่ละ ได้ทุกด้านยังงี้ เวลาอดอาหารนี้สมาธิก็ดี สงบ ถ้าสงบอย่างนี้จะเสียดเข้าไปๆ นั่นนะ ทางด้านสมาธิก็ได้เต็มภูมิของสมาธิ ถ้าออก ทางด้านปัญญาแล้วยิ่งคล่องตัว อดอาหารมากเท่าไรปัญญานี้คล่องตัวพุงๆ ละยเวลา มาฉันจ้งหันแล้วมันเหมือนรถบรรทุกของหนัก ถึงมันจะวิ่งก็ตามรถ แต่รถบรรทุกของ หนักก็บรรทุกเปล่าๆ วิ่งมันต่างกัน นี่ความเพียรของเราที่เวลาฉันจ้งหันลงไปแล้วมัน เหมือนรถบรรทุกของหนัก มันจะวิ่งก็ตาม แต่มันก็วิ่งแบบรถบรรทุกของหนัก ก็รู้อย่าง นั้นแล้ว มันรู้อย่างนั้นตลอดเวลา คือดีทุกด้านสำหรับนิสัยของเราอดอาหาร ทางด้าน สมาธิก็ดี การว่างเหงาหวานอนไม่ว่างนะ ถ้าเลย ๒ คีนไปแล้วหายเลย

ความว่างมันอยู่กับอาหาร พออดอาหารไปแล้วที่นี้ ๒ คีน ๓ วันไปแล้วไม่ว่าง แหละ อ้าว นี่ก็ดี แนะ นั่งตัวตรงตลอดไม่มีความว่างเหงาหวานอน มันก็ไม่เปลือง่ายๆ ละชิ นี่ก็ได้ผลดี แล้วยิ่งทางด้านปัญญาแล้ว โอ้ย เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้านะ ปัญญา ขึ้นไต่ๆ อย่างงี้มันยิ่งเสริมกันได้ทุกชั้น อดอาหารนี้ไม่ได้มีบกพร่องนะสำหรับนิสัยเรา เอง ไม่ว่าจะขึ้นไต่ภูมิไต่ เพราะการอดอาหารเพื่ออรรถเพื่อธรรมชั้นนั้น ๆ มันได้ผลไป ตลอดเลย สมาธิก็แน่น การว่างเหงาหวานอนไม่มี ๆ เรื่อยๆ ความว่างเหงาหวานอน มันก็เป็นอุปสรรคต่อการภาวนา ทำให้พลังให้ผลอสัปปหงกงกัน คนหลับทั้งนั้นอย่าง นั้น ถ้าสติดีมันไม่ว่างนะ ความเพียรก็เป็นความเพียร พุดถึงสมาธิก็ลงแนว ลงได้เร็ว ด้วยละเสียดด้วย พอออกทางด้านปัญญา ปัญญาชั้นไต่หนุนตลอดเลย คล่องตัวไป ตลอดตามปัญญาชั้นนั้น ๆ

มันถูกกับจริตนิสัยเราก็ทำตามของเรา ทำไปอย่างนั้นแหละ ไม่เคยมาพูดให้พ่อ แม่ครูจารย์ฟังนะ เรื่องอดอาหารไม่พูด ท่านจะทราบจากคนอื่นนั่นแหละ แต่ที่ทราบก็คือว่าลงมานี้หนึ่งท่อกระดุกลงมา ท่านจะไม่ทราบยังไง นี่มันไม่กินข้าวแล้วนะนี่ คงว่านั่นแหละ แต่เราไม่เคยพูด อดจะเป็นจะตายเราก็ไม่เคยพูดให้ท่านฟัง พูดแต่เรื่องผลของการภาวนาเป็นยังไง ๆ เวลามาแล้วก็เล่าแต่เรื่องภาวนา เรื่องการฝึกกรรมานตนแบบ ไหน ๆ เราไม่เคยพูดเลย ท่านก็รู้อเอง สำหรับเราเป็นอย่างนั้น เป็นนิสัยเกี่ยวกับเรื่องด้านอาหารการอดอาหาร

ใคร ๆ ก็ตามเถอะ อาหารนี่เป็นสิ่งส่งเสริมร่างกายให้มีกำลัง เมื่อส่งเสริมร่างกายให้มีกำลัง ราคะตัณหาที่มีไปตาม ๆ กัน พอตัดอันนี้ลงอันนั้นก็อ่อนลง การพิจารณาก็ง่าย แน่ะ มันก็รู้ชัด ๆ อย่างนี้ผู้ภาวนา นอกจากผู้ไม่ภาวนา หาเมียก็อยากได้ ๕ คน หาผัวอยากได้ ๑๐ คน พวกบ้านี้ นั่นนะมันไม่ภาวนาแหละ มันไปหาแต่อย่างงั้นซิ ครั้นไม่ภาวนามันก็ไปหาแบบหนึ่ง มันหลายแบบนะ แบบมนุษย์นี่ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้แหละ พูดอะไรซึ่งเป็นคติเครื่องเตือนใจของเรา

ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีอะไรเสมอเหมือนแล้วในโลกอันนี้ คงเส้นคงวาหนาแน่น อกาลโก อกาลโก ทั้งบาปทั้งบุญ ได้ผลเสมอกัน ผู้ทำบาปเมื่อไรเป็นบาปเมื่อนั้น ผู้ทำบุญบำเพ็ญความดีเมื่อไรเป็นความดีเมื่อนั้น เสมอกันตลอดไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน การยิ่งหย่อนอยู่กับการกระทำของเจ้าของเองทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วนั่นแหละ วันนี้ให้พรเท่านั้นนะ นู่นนะ ๓ โมง ๒๐ นาทีแล้ว วันนี้ไม่มีคนมากนัก วันนี้ไม่ค่อยมีคน ตอนไปกรุงเทพฯ คราวที่แล้วนี่ก็ได้ออกทางวิทยุ เขามาถามปัญหาตอนเช้าตอนเย็นของวันที่ ๕ ทั้งสองพักนะ เราก็ตอบให้ทั้งนั้นแหละ ตอนเช้าเขาก็มาสัมภาษณ์ออกทางวิทยุ คือออกเดี๋ยวนี้เลยว้างั้น เราพูดคำไหนจะออกเดี๋ยวนั้น ๆ พร้อมเลย ทั่วประเทศไทยว้างั้นตอนเช้า แล้วตอนเย็นเขาก็มาถามปัญหาอีกก็ออกทางวิทยุอีกวันนั้น

คราวนี้รู้สึกว่าการหลงตานี้หนักอยู่เหมือนกันเกี่ยวกับรัฐบาลนะ ก็เคยได้ยิน ไม่ใช่เธอ ก็อย่างงั้นแหละ ไม่อย่างงั้นไม่ได้นะเมืองไทยเราจมได้จริง ๆ ก็มีเราเท่านั้นที่เรียกว่าแนวหน้าหรืออยู่ตรงกลาง อยู่ตรงกลางก็คือเรา อยู่แนวหน้าคือเรา ไม่งั้นไม่ได้ นะ เมืองไทยเราจะจมได้จริง ๆ ถ้าศาสนาเอาขึ้นไม่ได้แล้วจม ไม่สงสัยเลย ก็อาศัยทางศาสนาเป็นกำลังใจของประชาชนด้วยกันรวมขึ้นได้ ถ้าไม่งั้นไม่ได้ เราพิจารณาหมดแล้ว พิจารณาจนเต็มกำลังแล้ว เพราะฉะนั้นจึงว่าชี้ตรงไหนให้ออกตรงนั้นนะบอกงั้นเลย บอกตรง ๆ เลย

เป็นประวัติศาสตร์ทางการเมืองไม่เคยมีแบบนี้ ที่ได้ ๒๐๐ กว่า เกินครึ่งไม่เคยมีเลยในเมืองไทย

หย่อนบัตรเธอ ก็อย่างนั้นแล้ว ฟาดมันทั่วประเทศไทยธรรมดาเมื่อไร ออกทางวิทยุไม่ใช่เธอ การหย่อนบัตรเป็นดาบสองคมนี้เคยได้ยินไหมในวิทยุ นั้นเราประกาศให้รู้กันทั่วถึงกันหมด ถ้าหย่อนผิดก็เท่ากับยื่นด้ามดาบให้เขาฟันคอเราขาดสะบั้น ทั้งชาติไทยเราเป็นชาติไทยคอขาดทั้งหมด นี่หย่อนบัตรผิด พอหย่อนไปถูกอันนั้นเข้าคือหลุมนรกกว่านั้นเถอะนะ มันก็จับด้ามดาบก็คือบัตรของเราแหละ ฟาดคอเราขาดไปหมด นี่เรียกว่าหย่อนสุมสี่สุมห้า เป็นภัยต่อชาติไทยของเรา คอขาด จมด้วย ที่นี้หย่อนด้วยความพิณพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว มันเป็นดาบที่คมกล้าฟาดกับความทุกข์ความจน โลกุ่นวายนี้ขาดสะบั้นไปเลย เป็นดาบเทวบุตรเทวดา เป็นดาบของธรรม ให้ความรื่นเริงหมด เราก็อ้างให้ฟังหมดแล้ว เป็นดาบสองคม เราเป็นผู้มีอำนาจเต็มที่ที่จะฟันคอเราด้วย ที่จะยกชาติไทยของเราด้วย มีสองอย่าง เราก็ได้ประกาศแล้วทางวิทยุใช้ไหมละ

ยิ่งจนจะถึงวันหย่อนบัตรเท่าไรเรายังเร่งเต็มเหนี่ยวเลย ให้เขาได้รู้จัก ที่นี้วันที่ ๖ เขารูมาที่จะมาฟัง วันนี้ไม่เทศน์ เราได้เทศน์เต็มเหนี่ยวแล้ว วันนี้เป็นวันทำงาน ไปทำงานกัน คือว่าไปหย่อนบัตรกัน วันทำงาน ก็จึงว่าได้ผลอย่างนั้นแหละ ไม่เอาอย่างงั้นไม่ได้นะ ต้องเอาอย่างรุนแรง คงจะค่อยเป็นไปละที่นี้ละ บัตรนี้ได้เท่าไรทั้งหมด

ตอนนี้ได้ ๒๖๐ เสียงแล้วครับ แต่ยังอาจจะมีอีกคนสองคน เพราะยังนับไม่เรียบร้อย

ไอ้พวกที่สกปรกเขาก็ตัดออกเรื่อยใช้ไหม ตัดออกเรื่อย ทางฝ่ายเรานี้จะไม่ค่อยมี นั่นก็ยิ่งแสดงให้เห็นความเลวของมัน ตัดออกเท่าไรก็ของดีของมันทั้งนั้นนะประกาศออกมา ของเราไม่มีตัดออกก็แสดงว่าเสริมขึ้น จึงบริสุทธิ์เต็มตัว ถึงขนาดนั้นจะว่าเป็นประวัติศาสตร์ก็ได้

เป็นประวัติศาสตร์อยู่แล้วครับ ไม่เคยมีเลย

ธรรมดาที่มีประมาณสักเท่าไรที่ได้มากที่สุด

สูสีกัน ๑๐๐-๑๒๐-๘๐-๙๐ อะไรไปอย่างนี้ครับ อันนี้ฟาดเสีย ๒๖๐-๗๐

มันต้องอย่างงั้นซี ก็ศาสนานำหน้านี้วะ ถ้าศาสนาต้อยแล้วจม อ้าว จริงๆ นะ ศาสนาต้องออกหน้าเสมอ ชาติไทยเราจะขึ้นได้นะ นี่ก็ต้องเป็นเรื่องของศาสนาออกหน้า

คนเขาไม่ได้พูดศาสนา เขาว่าบารมีหลวงตา

หลวงตามันจะเลิกว่าศาสนามาจากไหน ตัวทำหน้าที่มาหาเรื่องกันนะ พูดแล้วมันโมโห ออย่ามากวนโมโห แทนที่หลวงตาจะดีใจโมโหฟาดเข้านี้ แม้แต่สัตว์เขายังมีพ่อ

มีแม่ เราเกิดมาไม่มีพ่อแม่มาจากไหน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ศาสนาว่าไง พ่อของเราแม่ของเรา นั้น เพราะฉะนั้นอย่าพูดมากมันกวนโมโห (โมโหיים ๆ ไม่เป็นไรครับ)

เราก็ได้เตือนพี่น้องชาวไทยเราอีก คือต่อไปนี่เราก็จะเตือนเรื่อย ๆ นะ คือหนุนกันไป หากว่าผู้นี้ดำเนินงานเพื่อการช่วยชาติเป็นไปด้วยความราบรื่น แม้จะช้าบ้างอะไรบ้างก็ตามเพราะแบกคนทั้งแผ่นดินก็ต้องหนักใช้ไหม ก็ต้องมีการเชื่อมเข้าเป็นธรรมดา อย่าใจร้อน อย่าวู่วาม นิสัยคนไทยเรามากใจร้อน อยากให้ได้อย่างใจ ๆ นี่เสียได้นะเราบอกอย่างนั้นนะ เป็นยังไงค่อยฟังกันไป ถ้าผิดตรงไหนพลาดตรงไหนให้เตือนกันไปเรื่อย ๆ เตือนกันเพื่อแก้ไขไม่ใช่เตือนเพื่อเหยียบย่ำทำลาย อันนั้นมันเพื่อทำลายเราไม่เอาเข้ามาพูดละ บกพร่องตรงไหนเตือนกันไป ให้ทางนั้นได้แก้ไขตัดแปลงเรื่อย ๆ ไป แล้วค่อยพุงกันไป

สมมุติว่าผู้นี้เป็นนำช่วยชาติเห็นว่าเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงามพอสมควรอยู่แล้ว แต่หมดสมัยไปก่อน เอ้า ตั้งขึ้นอีก เอาอีกเข้าใจไหม เอาคนเก่านี้ ก็คนนี้ได้ผลแล้วจะว่าไง เอาใครมามันก็เป็นยักษ์เป็นผีเข้าอีก เอาคนเก่านี้ ตั้งขึ้นอีกเหมือนเก่านี้ รวมกำลังทั้งหมด เอา ยกขึ้น คนนี้ให้เป็นอีกต่ออีก ๆ ขึ้นได้ นี่ละคำสอนพระพุทธเจ้า ฟังให้ดีนะคำนี้ ให้พุงกัน ต่างคนต่างคนต่างพุง อย่าใจร้อน ถ้าหากว่าใจร้อนแล้วเสียเป็นช่องว่างของข้าศึกได้ด้วยเข้าใจไหมละ นี่อันสำคัญช่องว่างมันจะเข้าทันทีนะ พอเรามีช่องโหว่ตรงไหนมันจะเข้าทันที ต้องพุงกันตลอด ทีนี้เมื่อถึงกาลสมัย อันนี้มันก็มีสมัยใช้ไหมละ ถ้าสิ้นสมัย รวมกำลังเข้าอีกเตรียมพร้อมอีก หนุนคนเก่านี้ คนที่เคยเป็นไปแล้วนี้ ให้สูงขึ้นอีกแล้วได้เรื่อย ๆ ขึ้นได้ ธรรมสอนว่าอย่างนั้น ถ้าผิดจากนี้เราไม่นั้นนะ เราพูดจริง ๆ นะ ให้พยายาม อย่าใจร้อนชาติไทยของเรา ให้ใจเย็นช่วยดูแลสอดส่องทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งรักษากันด้วย ทั้งพุงกันด้วยถึงถุกนะ

นี่เราจะพุงชาติไทย พุงหัวใจของชาติไทย เช่นผู้นำนี้ ก็เท่ากับพุงชาติไทยทั้งชาติ ต้องต่างคนต่างช่วยกันอย่างนี้ เอ้าช้าก็ไม่เป็นไร ช้ามีรายได้ผลได้อยู่ จะช้าบ้างไม่เป็นไร ขอให้ได้ไปเรื่อย ๆ เอะนะ ไอ้ขาดทุนนี้ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นแหละเลิกใช้ไม่ได้เลยใช้ไหมละ อย่างนั้นเราอย่าเอามาใช้ เป็นไฟ เอ้า พุงกันไปเรื่อย ๆ สมมุติว่าเอาหมดสมัยนี้ รวมกันอีกเอาอีก ๆ แล้วพุงได้เลยไม่สงสัย แล้วผู้นั้นก็มีการกำลังใจ แล้วยิ่งจะหนุน ก็ยิ่งมีความคล่องเข้าไปในการช่วยชาติ วิธีการต่าง ๆ ใช้ไหมละ เขาจะดำเนิน เขาจะคล่องตัวของเขาไปเรื่อยเมื่อมีผู้หนุนมีกำลังใจด้วย แล้วก็พุงเรื่อย ๆ ขึ้นได้ ฟังเสียงธรรมให้ดีทุกคน ถ้าพลาดจากนี้ไม่ได้นะ เราได้ชี้บอกทุกอย่าง เราบอกจริง ๆ นะ เอา ๆ ตรงนี้ละ เอาพุงเลยนะบอก มันก็เป็นไปตามนั้น ๆ

เราพูดจริง ๆ ตั้งแต่เราสอนมานี้ตั้งแต่อุบายวิธีการต่าง ๆ ตั้งแต่ด้านวัตถุถึงนามธรรมเราสอนตรงไหนเราไม่เคยเห็นมันผิดพลาดไปนะ ผู้ใดนำไปปฏิบัติไม่เคยเห็นผิดพลาดไป จะผิดพลาดอะไร ก็เราหนุนเต็มตัวของเราพิจารณาแล้ว เอาชื่อนี้ฟังเลย ๆ เราไม่เคยปรึกษาหารือกับใคร ปรึกษาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เท่านั้นพอ เอาพูดกันอย่างนี้เลย ออกจากนี้เราก็เต็มเหนี่ยวแล้ว เอา ๆ ที่นี้ะฟังเลย ๆ ก็ผ่านไปโดยลำดับลำดับ เป็นอย่างงั้นนะ ขอให้ฟังเสียงธรรมนะพี่น้องชาวพุทธเรา ชาวไทยเป็นลูกชาวพุทธทั้งนั้น ให้ฟังเสียงศาสนา ถ้าไม่ฟังไม่ได้จริง ๆ นะ เวลานี้หัวเลี้ยวหัวต่อมากที่สุด ใครที่จะคอยเข้ามาชอนชอนนี่มีตลอดเวลา เราต้องใช้ความระมัดระวังให้ดี

ความสำคัญคือความแน่นหนามั่นคงแห่งความสามัคคีความหนุนกันผนึกกำลัง ให้เต็มที่ตลอดเวลา ทั้งรักษาทั้งหนุนกัน นี่ละเป็นทางออกได้ พวกกันจำทุกคนนะ ต่างคนต่างได้ยินแล้วพูดกันไป ถึงกาลเวลาที่เราจะพูดเป็นส่วนรวมเราก็จะพูดให้ฟัง นี่เราพูดเฉพาะในพวกสภาหนูเราเท่านั้นแหละ เอาละไปละ เลิก เอาสภาหนูเล็ก ๙ โมงกว่าแล้วนี้ สภาแมวจะไปไม่รอดแล้ววันนี้ะ มีแต่ขุสภาหนูสภาแมวจะไปไม่รอดแล้ว มัน ๙ โมง ๓๕ แล้ว ไปละนะพากันผาสุกเย็นใจ

เมื่อวานนี้ได้ทอง ๗ บาท ๙๙ สตางค์ ได้ทองมากอยู่ถึง ๗ บาท ๙๙ สตางค์ ได้ไปทุกวันอย่างนี้ นี่เราคิดว่า เมื่อบ้านเมืองของเราค่อยมีหลักมีเกณฑ์เข้าไปแล้ว การบริจาของพี่น้องชาวไทยเรา เราแน่ใจนะ เพราะเวลานี้เราเองเราก็ไม่ได้แน่ใจนักหนากำลังพิจารณาพิจารณา อยู่ในความพิจารณา การบริจาของพี่น้องทั้งหลายก็ต้องมีหยุด ๆ หย่อน ๆ เป็นธรรมดาเพราะไม่แน่ใจใช้ไหมล่ะไอ้เราก็กำลังดำเนินไปอย่างนี้เราเห็นใจพี่น้องชาวไทยเรา ในเมื่อค่อยมีหลักมีเกณฑ์เป็นฝั่งเป็นฝาขึ้นไปแล้วการบริจาไม่ต้องบอก ใครจะไม่รักชาติของตนมีหรือ นั่นละหลักอยู่ตรงนั้น ท่วมกันเลยเชียวมันจะขึ้น

ที่นี้เวลาทางบ้านเมืองก้าวเดินทางศาสนาที่ช่วยหนุนเข้าไป ๆ ขึ้นด้วยกันเข้าใจไหมล่ะ ทางนั้นก็ไปด้วยความราบรื่น ทางนี้ก็สนับสนุนกันด้วยการบริจาหรืออุบายวิธีการต่าง ๆ เราก็จะคอยแนะไปเรื่อย ๆ แล้วการบริจาคนี้อย่างไม่ต้องพูด ชาติไทยของเราเป็นชาติที่บริจาอยู่แล้ว จะคอยเป็นไปเรื่องเหล่านี้ะ เป็นแน่ ๆ ไม่สงสัย เอาละ ไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd